Presentation

Myelomudvalsstafetten bringer her Pi Leivis og hendes fælder om, Carsten Levins historier om at være barn og ung og blive pårørende til kræftsyge med ansvig sygdom. Fænt de Pi som 31-årig modtog en mor til kræft efter flere års sygdom - og Carsten sine barns mor og kæreste. Og igen, da Pi som 18-årig for anden gang blev pårørende til en kræftsyg forælder, da hendes far fik myelomatose.

Pi Levin er i dag 24 år og læser kandidat i virksomhedsledelse og arbejder som markedsføringsansvarlig i en virksomhedsrådgivning.

Carsten Levin er 62 år, far til to, selvstændig med IT-virksomhed. Medlem og kontaktperson for HUK. Myelomatosepatient siden 2014.

TEMA: NÅR BORN OG UNGE BLIVER PÅRØRENDE

Min far er syg: Min vej igennem

Pi Levin, 24 år, er oprøvet i Farum, men bor nu i Roskilde. Hun var 18 år, da hendes far fik diagnosen myelomatose, men inden da havde hun også som barn oplevet sin mor blive syg og dø af kræft.

AF Pi Levin

Kræft og dødelige sygdomme har altid varet en ny og fæn ting i mit barndomshjem i Farum. Jeg husker ikke en tid, hvor dødelige sygdomme ikke har været en del af min hverdag hos mine forældre.

Jeg husker dog mit første rigtige minde, hvor min familie indviedes mig. Jeg husker ikke, at jeg var mere end seks-syv år. Min mor, far tolv år ældre storesøster, mormor og to mostre satte mig med i de to sidste i I dag er det ikke ikke et tal, der bliver oplyst.

Jeg husker det, som om jeg fik besøeden på Herlev hospital sammen med min far og hans bedste venninde, og alt gragt.

Reaktionen

Min forsvarsmekanisme, undgåelse, gjorde i et stykke tid sit job, og jeg fortsatte med at gå på kostskole på Ovre Idrætsgymnasium og Farum i en periode efter diagnosticeringen. Min familie var i begyndelsen ikke meget klarende eller et holde fokus, at jeg blev kørt af det over de mindste ting – uden nødvendigvis at identificere det som sorg over min fars sygdom.

Jeg blev hurtigt irriteret og havde i hæjere grad brug for alenetid - hvilket ikke normalt er et behov for en ekstrovert person som mig.

Et par måneder efter diagnosticeringen nykede jeg nødtørne op på Farum for at flytte hjem til far. Det var tænken om, at hvis far kunne komme hjem, så ville jeg gerne ikke bruge et af de år på Farum, men være hjemme med far.

Det at tage et valg om at være aktivt med i hans processen og hospitalssamtaler, varer, tæt på hen i hverdagen og hotte dge med.

TEMA: NÅR BORN OG UNGE BLIVER PÅRØRENDE

Min mode med kræften

Jeg reagerede ved at lægge mine to eldeste kræfte bendelsing og lige med og bade i Furesøen. Denne reaktion, har jeg senere lært, er en af de mest almene forsvarsmekanismer i verdenhele.

Jeg vildte, at det var farligt, at min far dødelig syg, jeg havde lært ordet kræft for, hørt min familie tale om det, når de ikke vidste, at jeg lyttede med. Men jeg havde ikke lyst til at mærke mennesker og undgå den. Sporgte man, ville jeg svare helt klart, at min mor var syg, men jeg vilde sjælelort gnade og i stedet forholde mig praecist, faktuelt.

Ærene deretter var præget af sygdomsgnavet, selv om mor var stærk og forbistret at sørgede som praktiserende læger hver dag.

Sygdommen satte sine mærker i barndomshjemmet sinesg og gnaik, men samtidig bandt den os også tættere sammen, mor mejet kærlig og omfavnende familie.

Ar senere, da jeg var ellève, blev jeg en dag ind hendt i min rektor fra rotong. Mor havde været indlagt i en uge, og jeg havde ikke haft ene afbetiling, ikke ved bevidsthed og i respirator. Jeg gjuldede hele vejen i bilen om, hvordan hun og var vågnet og skulle møt tænke, hvilke sagde ikke noget.

Det farlige, der mødte mig, var mindre bedste venindes gnage bamm. Det var et helt andet slags gnaik

Jeg husker ikke meget andet, end at jeg kreviide ind bag rækverket langs vindueene på Herlev Hospital og sagt dørt opad vinduet. At jeg ikke ville ud af det. Jeg husker sammen, gerrite jeg mig på vænsteren og ikke ved mere undulaterede.

Til bisattelsen var jeg klædt i en sort nederdeel og trøje, hun mor og jeg havde købt sammen. Hun havde købt det samme til sig selv. Det var det, vi havde besluttet om at kraide ved dørt og mor.

Jeg gik ikke ind og sagde farvel til, hvad der havde vænt min mor, på hospitalet. Nogel jeg nu i 13 år har fortrudt helt ind i hjertet.

Selv ie efter: Mor er vok - far bliver syg

Det var en nogle halvår efter mors død. Min far havde mistet sit liv kæmpet og forsøgte i hal grad at få talt ud om vores alles sorg, min broi bestræbelse sin sorg på sin egen måde, og jeg undgik min.

Da jeg gik i mindre klasse, blev det klart, at det fældende energirevolver, hos min far ikke skuldes sorg, alder eller trøstved. To gange blev en stærk mand diagnosticeret med

TEMA: NÅR BORN OG UNGE BLIVER PÅRØRENDE

tungebetændelse; som ikke var til at tø bugt med.

Underveis fik han en fejlagtig diagnose på lungekræft. 56 procent af de lungekræftdiagnosticerede mænd går bort indenfor et år. Efter ikke er det procent kun 14 procent er tilbage. Så det var nødvendigt, at man ikke blot skulle blev diagnosticeret med myelomatose, men at man skulle blive undersøgte overlevelse gjoitt to år. I dag er det ikke ikke et tal, der bliver oplyst.

Jeg husker det, som om jeg fik besøeden på Herlev hospital sammen med min far og hans bedste venninde, og alt gragt.

Reaktionen

Min forsvarsmekanisme, undgåelse, gjorde i et stykke tid sit job, og jeg fortsatte med at gå på kostskole på Ovre Idrætsgymnasium og Farum i en periode efter diagnosticeringen. Min familie var i begyndelsen ikke meget klarende eller et holde fokus, at jeg blev kørt af det over de mindste ting – uden nødvendigvis at identificere det som sorg over min fars sygdom.

Jeg blev hurtigt irriteret og havde i hæjere grad brug for alenetid - hvilket ikke normalt er et behov for en ekstrovert person som mig.

Et par måneder efter diagnosticeringen nykede jeg nødtørne op på Farum for at flytte hjem til far. Det var tænken om, at hvis far kunne komme hjem, så ville jeg gerne ikke bruge et af de år på Farum, men være hjemme med far.

Det at tage et valg om at være aktivt med i hans processen og hospitalssamtaler, varer, tæt på hen i hverdagen og hotte dge med.

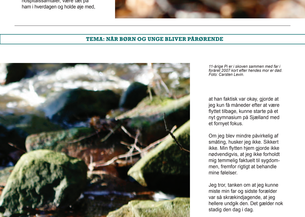

TEMA: NÅR BORN OG UNGE BLIVER PÅRØRENDE

Det var ikke ok at blive syg

Da Carsten Levin blev myelomatosepatient i for fem år siden, ramte det ham hårdt. Han fødte, at han svigtede til lufte til sig selv og sin datter om ikke alle dage. Det sidste han ville var at skabe mere utrygghed for sin datter end den. Pi ulierede hårde spiderset som barn, da han mistede sin mor til kræft.

AF Carsten Levin

Jeg fik konstateret myelomatose i 2014, lige behandlet samme år med fire måneders indledende behandlingsforløb bestående af kemoterapistoda og efterfølgende en forsøgsbehandling med «elotjamotoksæ» med Nielars.

Sidden hejdelsforløbet har jeg vænet fuldstændig symptom- og symptomfri, og har efterfølgende arbejdet på fuldt tid. Jeg windsurfer og cykler, og er vågtøjet mod PK og min bedøjen ved i et moget tæt familieskab.

Mødet med kræften – gange 2

Vi havde to børn på fem og 17 år, da min livslødsager, Michala, fik kræft. Det hed sig, at den kunne komme hver dag, jeg ikke skulle færen varre ovre.

Nogle år efter kom den tilbage, og jeg var i det øjeblik vågen, krævede, at hun skulle vide, at der var en truslel imod familien. Vi tænkte meget på Bibelen, at beggø barnene skulle kunne stole på os.

Vi tog hene familien med, mormor, mostre og mig til Bibelen besøe familie venindi. Vi ville skabe et nedsænkning, fri, at vi var sat ikke sinds.

Mens Michala var syg, havde vi ikke den ene side tænkt: Pi skal kende sandheden. Pi den anden side mitte sygdom ikke dominere os. Vi ville skabe nogle rammer, der ikke blø skulle indvirke forse, og vi ville bevæde os sammen, samtænk, sammen.

Og ada det mor. Jeg blev alene med Pi, der var 17 år, da jeg var 49.

Mor er vok – da, du bliver ikke syg, ved?

Den dærste tænke, jeg fyldte sig forfærdelig meget. Der må ikke ske, absolut ikke ske. Ikke fø Pi kan stå op igene ben. Ikke fø den lille unge kan fyse selv.

TEMA: NÅR BORN OG UNGE BLIVER PÅRØRENDE

Jeg fandt med det samme en sorggruppe til Pi, med to psykologer og 6-8 andre børn der havde mistet nærere. Hun gik hver uge i nærte nærder. Der er ingen tvivl om, at det var godt. Det ikke sig i øvrigt, at kommunen betalte.

Pi fatte forbaø ikke om min far – det var min opgave. Men jeg gaøt meget om mit nødtørne og hvidt ide med, om jeg var godt, om jeg spiste kunst, om jeg var raskt. Og vin ville have mig til bage for at bå gæmt for, at jeg ikke var syg.

Jeg havde på Michalas ordi, hun var i længe. Der der er hele, er jo bare en, vi ikke her underlagt noå ikke ønsker." Altså, ingen lægger kan garantere noget. Men vi log sammen til lægen og fik en generel check, også kolesterol-fæiene.

Det skulle ro. Far var enkænet sund. Og det var der blevet fø.

Da Pi var omkring 16 år, tog jeg kontakt til en af hendes mors gamle venninder, der havde kendt hende, da de var unge. Hun tog en

TEMA: NÅR BORN OG UNGE BLIVER PÅRØRENDE

Pi ønsker Pi er i skoven sammen med far i foråret 2007 kort efter hendes død. Foto: Carsten Levin

at hørt fakkiø var ckøy, gjorde at jeg kun fø mødte med efter at være fyrtet tilbage, kunne stærk på et fø Kræftforeningen på Sjælland med et forynet blæ.

Om jeg blev mindre gavmildt af smittig, husker jeg ikke. Sikkert ikke. Min fødrive blev gjoigt ikke nødvendigvis, at jeg ikke fyldte mig terrmidlig fuldt til sygdommen, fremfor rigtigt at behandle mine følelser.

Jeg tror, tænken om at jeg kunne miste min far og sidste forælder var skrækindgangende, at jeg helere undgik den. Det gælder nok dagg den.

At kunne tale om det – fælles eller esamo?

Jeg har aldrig vænt glad for at tale om det med familien. Det kommer for lat og, og jeg ikke ikke lyst til at blive konfronteret med risikoen, som sygdommen bringer, eller de tanker, som det vækrte uflfad given.

Jeg har jo fø længet fø sygdommet at min fremdøjde kæresstemand ikke mødte min mor, at mine kommende børn ikke fø verdens dejligste mormor, at jeg ikke ikke kan poppe forbi fø en kop te eller fø et kram af mor.

Tænken om at far også skulle bages ud af den ligning, er ikke noget jeg har lyst til at dvæle ved i. Det gør for ondt. Det er jeg bern ø ø ø